

[Udenrigsministeren]

Vi må også søge at opbygge et overordnet sikkerhedssystem, der kan tage højde for et bredere europæisk samarbejde, et system, der bygger ikke blot på de forsvarsmæssige dele af ethvert lands sikkerhed, men på et bredt net af fælles forbindelser og fælles ansvar.

Vi må se, hvor langt vi kan udbygge Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa. Det er den, vi med et vidunderligt udtryk kalder »CSCE-processen«. Lad mig straks her udskrive en konkurrence om, hvem der kan finde på et godt navn. Jeg lover en god præmie til den, der finder på et godt og mundret navn, så vi ved, hvad vi taler om. Denne proces kan faktisk blive umådelig vigtig som rammen om et bredt europæisk samarbejde og samkvem i de kommende år.

Vi må også gøre brug af de eksisterende samarbejdsmekanismer, når vi stykker sådan et overordnet sikkerhedssystem sammen. Opbygningen heraf må derfor blive en gradvis proces, og den kan komme til at tage sin tid. Men hvis det lykkes, vil det rigeligt være anstrengelserne værd. Vi vil så for alvor have overvundet den kolde krig.

Det nye Europas økonomiske samarbejde må bygges op omkring EF. Fællesskabet er et fremragende instrument til at danne rammen om tysk enhed. Derfor er det vigtigt, at vi i den kommende tid arbejder for, at regeringskonferencen mere generelt baner vejen for Europas politiske og økonomiske enhed i bredden såvel som i dybden. Dette vil fortsat være et centralt forhold i regeringens politik.

Der har i den hidtidige debat været forskellige forslag, der hver på deres måde reflekterer denne grundholdning. Den franske præsident, Mitterrand, har fremsat forslag om en europæisk konføderation. Den vesttyske forbundskansler, Kohl, har fremsat tanker om en politisk union. Ingen af forslagene er særlig specifikke.

Men vi må styrke EF-samarbejdet, og vi må styrke det både i bredden og i dybden. Med integration i dybden tænker jeg på at styrke samarbejdet på de centrale områder netop for at sikre, at staternes interesser i højere grad bliver lig med Europas interesser. Og med integration i bredden tænker jeg ikke kun på at inddrage stadig flere områder i samarbejdet, men også på at styrke forbindelserne til tredjelande, først og fremmest EFTA-landene og de central- og østeuropæiske lande.

Der er flere lande, der allerede klart har givet udtryk for interesse for medlemskab af EF. Det gælder Tyrkiet og det gælder EFTA-landet Østrig. Og samtidig må vi regne med, at DDR inden for en relativt kort periode vil være fuldt integreret i EF gennem den tyske enhedsproces.

Regeringen siger ja til optagelse af nye medlemmer, såfremt ansøgerlandene opfylder traktatens regler for medlemskab, og såfremt de er rede til at deltage i en videreudvikling af samarbejdet. Derfor deler vi ikke det synspunkt, som bl.a. Kommissionen og flere andre medlemslande har, nemlig at der først må indledes forhandlinger om optagelse af nye medlemmer efter 1992.

Efter Kommissionens udspil i januar sidste år om at starte forhandlinger med EFTA-landene om det europæiske økonomiske rum, som det bliver kaldt, har billedet i Europa unægtelig ændret sig væsentligt. Vi ønsker, at forhandlingerne mellem EFTA-landene og EF snarest muligt får konkret karakter, og det er i alles interesse, at disse forhandlinger hurtigt bliver fuldendte.

For Danmark er det af særlig betydning at sikre så snævre forbindelser som muligt, specielt mellem EF og de nordiske EFTA-lande. Hvis forhandlingerne lykkes, må det påregnes, at der i hvert fald i nogle af EFTA-landene for en periode vil være tilfredshed med ikke fuldt ud at deltage i EF-samarbejdet. Men lykkes forhandlingerne ikke, ja, så må man regne med, at spørgsmålet om medlemskab vil komme til at stå på den politiske dagsorden i alle EFTA-lande i de kommende år. Dette viser, at alle i Europa må være interesserede i hurtigt at få afsluttet forhandlingerne for at få skabt klarhed over situationen.

Vi er netop nu vidne til fremkomsten af et helt nyt europæisk samarbejdsmonster. Der er for regeringen ingen tvivl om, at det må være i dansk interesse at være med, hvor beslutningerne tages, hvad enten der er tale om sikkerhedspolitiske, økonomiske, industrielle eller teknologiske spørgsmål.

Vi står over for store beslutninger. Der er store muligheder og udfordringer for Danmark og for dansk udenrigspolitik. Danmark må deltage aktivt i de kommende drøftelser, som vil have afgørende indflydelse på det danske samfunds videre udvikling. Derfor må vi se for-